

κην οἶνων καὶ εἰς τὸν καταναλωτὴν παρουσίαζεν εὐρὺ ὑπόγειον πλήρες ὡραίων διαχρυσῶν φιαλῶν, ἀλλὰ κενόν.

Τοιαύτην κωμικὴν ἐντύπωσιν γεννῶσι τὰ κενὰ γαλόνια τῶν ἀξιωματικῶν μας.

Σήμερον ἀρχόμεθα δημოსιεύοντες τὰς Παρισινὰς ἐντυπώσεις τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον **Dr-Eisenman** συνεργάτου μας **A.** εὐθυμοτάτας, εὐφρεῖς, ἀστείας, ὡς πᾶν ὅ,τι ἐξέρχεται τοῦ καλάμου ἢ τῶν χειλέων τοῦ φίλου μας.

Οἱ Τούρκοι ἀγαπῶσι τὸν θάνατον, διότι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον τοὺς ἀναμένει θεσπέσιον *πιλάφιον*. . . Οἱ Κουμουνδουρικοὶ δὲν ἀγαπῶσι τὸν θάνατον, κατὰ φυσικὸν δὲ λόγον οὔτε τὸν πόλεμον, διότι τὸ *πιλάφιον* τρώγουσιν ἐν ζωῇ. . .

Εἰς ἕκαστον λογιστήριον ἐκάστου ὑπουργείου παρατίθεται αὐτοῖς περιεκτικώτατον δοχεῖον ἐξ οὗ ἀναιδῶς καὶ ἐπανειλημμένως πληροῦσι παμμεγέθη κοχλιάρια καὶ τρώγουσι. . .

Τὸ περιεκτικώτατον τῶν *πυλαφοφόρων* δοχείων εὗρίσκεται εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργείων, ἐπειδὴ πολλοὶ οἱ λιμώττοντες καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ χορτασθησόμενοι πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης ὑπεροχῆς ἀρκεῖ νὰ ὑπομνήσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* ὅτι ὁ ὑπουργὸς Παππαμιχαλόπουλος εἶναι βουλευτὴς ἐξ Ἑπιδαύρου *Λεμηρᾶς*. . .

Δυστυχὴς πατρίς! ἥσο ποτὲ καλλιμόρφος παρθένος, αἰματόφυρτος μὲν καὶ ἀλυσίδετος πλὴν ὥραία ἐν τῇ δυστυχίᾳ σου. . . ἀλλ' ἤδη ἐπὶ τῆς ὑπουργείας Κουμουνδούρου καὶ Σας ἀπεπιλαφώθης.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Τὸ *Μὴ Χάνεσαι* εἰσῆλθεν εἰς τὰς δοκιμὰς τοῦ παρὰ τὰ Χαυτεῖα θεάτρου τοῦ κ. Βιθυνοῦ. Ἦτο ἡ προχθὲς Πέμπτη ἔδρεχε ῥαγδαίως, καθ' ἣν στιγμὴν διαβάινοντες ἐξῶθεν ἠκούσμεν ᾄσματα καὶ μουσικὴν.

Εἰσῆλθομεν ἐν τῷ βορβορώδει διαδρόμῳ τῶν καταστημάτων τοῦ κ. Βιθυνοῦ καὶ πρὶν ἢ προσλέψωμεν εἰς τὰς διατυμπανιζομένας μεταρρυθμίσεις τοῦ παρετηρήσαμεν ὅτι περισσότερόν τις κρύνει ἐντὸς τοῦ θεάτρου ἢ εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ κ. Βιθυνὸς ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ θέατρον χειμερινὸν καὶ ἐαρινόν. Εἰς τοῦτο ἐπέτυχ' ὁ δὲ φόβος καταρροῶν βεβαίως θὰ ἐμποδίζῃ τὰς συρροὰς καὶ ὑπὸ ἐποψιν καὶ κόσμου καὶ τέχνης θὰ εἶναι αἱ παραστάσεις τοῦ διαρκεῖς *πρόθεος*.

Τὸ θέατρον φωτίζεται ἀμυδρῶς, ὁ Νικολάος διορθώνει τοὺς μουσικούς του, ἡ δὲ prima ἐπεξεργάζεται μετὰ μειδιαμάτων τὸ θέατρον.

Ἡ prima ᾄδει τεχνήντως, εἶνε παχύσαρκος τεσσαράκοντούτης· σημεῖά τινα τοῦ προσώπου της, ὡς ἐσπαρμένα μνημεῖα, μαρτυροῦσι παρελθόν καλλονῆς.

Ὁ δὲ ξύφωνος ἢ μᾶλλον τραχύφωνος οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ περιμένῃ ἢ συριγμούς.

Αὐτὰ ὅλα μᾶς ἔκαμαν νὰ προτιμήσωμεν τὸν χειμῶνα τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τὸν χειμῶνα τοῦ Βιθυνοῦ καὶ ἐξῆλθομεν.

K.

ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ!

Ὅμογενεῖς! καὶ πάλι τὸ ὄνομα αὐτὸ τὰ νεῦρα ἐρεθίζει καὶ φέρνει ταραχή. . .

Ἡ μοῖρά μας μᾶς τῶχει, ὡς φαίνεται, γραπτὸ νὰ τὸ ἀκοῦμε πάντα σὲ κάθε ἐποχῇ.

Ἡ πόλεμος βουτίζει, ἡ μᾶς γελᾷ εἰρήνη, αὐτοὶ 'στὴ μέση πάντα μ' ἓνα σωρὸ χαρτιά. . . Κανεῖς τῶν σ' ἡσυχία ποτὲ δὲν μᾶς ἀφίνει, μὲ τὰ Πτωχοκομεῖα, τὴν ἐλεημοσύνη, μὲ τὸνα καὶ μὲ τᾶλλο μᾶς πέρνουνε τ' αὐτιά.

Ὅμογενεῖς! . . σωτῆρες καὶ Ἑλληνας σωστοί!

Καμμία δὲν τελειώνει ὑπόθεσις ποτὲ, ἂν εἰς αὐτοὺς ἀπάνω καλὰ δὲν κρεμαστῇ. . . αὐτοὶ οἱ ὑπουργοὶ μας, αὐτοὶ οἱ βουλευταί.

Προνόμια εἰς ὅλα, 'στὴ βιομηχανία, 'στὴς λέσχαις, 'στὴ *ρόλινα* καὶ εἰς τὸν Φαραῶ, pronόμια 'στὴ δούλη Ἡπειροθεσσαλία, pronόμια ἀκόμη καὶ 'στὴ φιλοπατρία, pronόμια 'στὸ δοῦλο κ' ἐλεύθερο λαό.

Νὰ γίνῃ πατριώτης δὲν εἴμπορεῖ κανεῖς καὶ νὰ εὐεργετήσῃ τὸν δυστυχῆ λαόν, ἂν δὲν τὸ ἐπιτρέψουν καὶ οἱ ὁμογενεῖς, καὶ ἂν γι' αὐτὸν δὲν ψάλλῃ θριάμβους ὁ *Αἰὼν*. Σοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ δώσῃς 'λίγα φράγκα 'στὸ Σύλλογον τὸν δεῖνα, 'στὸ στόλο, 'στὸ στρατό; Ἐκείνοι νά! ἀμέσως ἀνοίγουνε τὴν πάγκα, καὶ δὸς του πᾶν φιορίνια καὶ λίραις τρίγκι τράγκα, καὶ ἔτσι κουκουλόουν τὸ δῶρο σου αὐτό.

Ὅμογενεῖς! . . ἂν ζοῦσαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ σ' ἐκεῖνο τῶν ἀρχαίων προγόνων τὸν καιρὸ, ποῦ ἔθιμο ὑπῆρχε 'στοὺς Ἑλληνας σκληρὸ νὰ ἐξορίζωντ' ὅσοι περνοῦσαν μ' ἀρετῇ, καὶ μόνο γιὰ τὸ δίκην τοὺς ἐπῆνε μανία, καθὼς ὁ Ἀριστείδης, ὁ Κίμων καὶ λοιποὶ, θὰ ἐφευγαν καὶ τοῦτοι 'στὴ μαύρη ἐξορία γιὰ τὴν πολλὴ τιμὴ τῶν καὶ τῇ φιλοπατρίᾳ, καὶ θᾶδλεπε ὁ τόπος ὀλίγη προκοπή.

ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ.

Παρίσιοι, 6 10)βρίου 1880

Φίλιππε Β. . . .

A.

Πιστεύω νὰ ἔχῃς περιέργειαν νὰ μάθῃς τὰς ἐντυπώσεις μου κατὰ τὴν ἐν Παρίσιος διαμονήν μου. Πιστεύω ἐπίσης ὁμῶς ὅτι ἔχω τὴν ἀμέλειαν νὰ μὴ κορέσω ταχέως τὴν περιέργειάν σου, καὶ νὰ μὴ ἐξουδετερώσω αὐτὴν χύνων ἀφθόμως ὡς ἀντιδραστήριον τὴν μελάνην ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου διὰ τοῦ καλάμου μου, ἢ ὅπερ ὀρθότερον διὰ τῆς πέννας μου.

Ὅτι δὲ ἔχω πίστιν ἀπόλυτον, ἄνευ ἐρεῦνης, ὡς οἱ θεολόγοι καὶ πεποιθήσιν ὅτι εἶμαι ἀμελής εἰς τὸ γράφειν, δύναται νὰ σὲ ἀποδείξῃ τοῦτο ἢ πεντάμηνος ἤδη ἐνταῦθα σιωπηρὰ διπμονή μου. Μὴ νομίσης δὲ ὅτι αἰτία τῆς μέχρι τοῦδε σιωπῆς μου εἶνε μόνον ἡ ἀμέλεια· ὑπάρχει ἄλλη πολὺ σπουδαιότερα, δηλαδὴ ἡ ἀνάγκη τῆς ὀριμότητος τῶν

ἐντυπώσεών μου ἐν τῇ μήτρᾳ ταύτῃ τῆς Γαλλίας τῇ καλουμένῃ «Παρίσιον».

Τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς ὠρίμανσιν τῶν δίκην ὠαρίου αὐξομένων ὁλονὲν ἐντυπώσεών μου ἐν τῇ Μήτρᾳ ταύτῃ γνωρίζεις ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ εἶνε τοῦλάχιστον ἐννέα μῆνες· τοῦτο δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ μάθης ἀπὸ τὴν ἀρσενικὴν Μαϊᾶν τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου μας, τὸν δεινὸν Βενιζέλον.

Ὁθεν σὲ καθιστῶ ὑπεύθυνον ἀπέναντι τῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ Δημοσίου διὰ τὴν ὡς ἐκτρωτικὸν φάρμακον ἐνεργήσαν τελευταίαν ἐπιστολήν σου, ἥτις πεντάμηνον ἤδη μὲ ἐξάγει τῆς κοίτης μου, καὶ μὲ ἀναγκάζει νὰ γράψω τὰς ἐντυπώσεις μου, αἵτινες βεβαίως θὰ ἔχωσι ἀξίαν πενταμηνιακὴν ἢ ἐκτρωτικὴν.

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἀνεκαλύφθη ἡ κίνησις τῆς Γῆς ἐκ Δυσμῶν πρὸς Ἀνατολὰς, εἰς οὐδένα πλέον ἐπιτρέπεται νὰ θαυμάζη τὴν ταχείαν συγκοινωνίαν μεταξὺ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ εὐρίσκομαι ἐν τῇ Δύσει, σὺ δὲ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, φυσικῶ τῷ λόγῳ ταχύτατα θὰ λάβῃς τὴν ἐπιστολήν μου, καὶ θὰ δυνηθῇς, ἀφοῦ φροντίσης, ἐννοεῖται, νὰ διευθύνῃς τὴν ἀπάντησίν σου διὰ Ἰνδιῶν, Σουμάτρας, Ἀμερικῆς, κτλ. καὶ ἐγὼ ἐπίσης ταχέως νὰ μάθω ἂν τῶντι ἱκανοποίησα τὴν περιέργειάν σου.

Ἀναλαμβάνω ἔργον δύσκολον, νὰ περιγράψω δηλαδὴ τοὺς Παρίσιους καὶ τὰ ἐν Παρίσις, ὅχι ἐννοεῖται ὑπὸ γεωγραφικὴν ἔποψιν, διότι τὴν γεωγραφίαν ἔμαθες ἤδη ἐν τῷ ἀλλοδιδακτικῷ σχολείῳ, πρὸ πολλοῦ· οὐχ' ἦτον ὅμως διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον εἶνε καλὸν νὰ σὲ ὑπενθυμίσω ὅτι οἱ Παρίσιοι εἶνε πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας μὲ δύο καὶ ἡμισυ ἑκατομμύρια κατοίκους, μὲ ἄφθονα βιομηχανικὰ καὶ τῆς παιδείας καταστήματα καὶ γυναῖκας.

Δὲν νομίζεις λοιπὸν ἀναγκαῖον νὰ ἐπικαλεσθῶ καὶ ἐγὼ δὴ πρῶτην φορὰν μίαν Μοῦσαν, ἥτις νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὸ δυσχερὲς τοῦτο ἔργον, ὅπερ ἀνέλαβον;

Ἔσπετέ μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχ'.

Στάσου.

Δὲν εἶνε φρόνιμον ὅλας ταυτοχρόνως νὰ προσκαλέσω, διότι πρῶτον δὲν δύναμαι νὰ ἐργασθῶ ἐντὸς χαρμελίου Μουσῶν ὠραιότατων, καὶ δεύτερον διότι τὸ δωμάτιόν μου εἶνε μικρὸν καὶ δὲν ἔχω πολλὰς καθέκλας.

Κάμνω λοιπὸν ἐννέα δελτία εἰς τὰ ὅποια γράφω τὰ ὀνόματα τῶν Μουσῶν· il faut les tirer au sort· τὰ θέτω εἰς τὸν πῖλόν μου· τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ κουνῶ. Πρώτῃ ἐξῆλθεν ἡ Ἑρατώ! Περιμένω, ἀλλὰ δὲν ἔρχεται· ὁ δὲ λόγος εἶνε ὅτι εἶνε entretenue τοῦ κ. Ἀντωνιάδου, ὅστις τὴν διατηρεῖ μὲ τὰ χρήματα τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ, γνωρίζεις δὲ ὅτι τὸ πᾶν εἶνε σήμερον τὸ χρῆμα. Ἀλλὰ καλὺν δὲ ἔμῃ, ἅς μὴ ἔλθῃ, διότι δὲν μὲ ἀρέσκει, εἶνε ἡλικιωμένη καὶ σαχλὴ συνάμα.

Τὰ κουνῶ πάλιν· δευτέρα ἐξῆλθεν ἡ Θάλεια· δυστυχία μου! Αὐτὴ γνωρίζω ὅτι ἀνήκει πρὸ πολλοῦ εἰς τὸν κ. Παράσχον καὶ ὅτι πρὸ πολλοῦ δὲν θάλλει, ἔπαθε γενικὴν παράλυσιν. Ἀπὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν ὁ κ. Παράσχος κατὰ συμβουλήν τῶν ἰατρῶν πρὸς θεραπείαν τῆς ἐξακολοθεῖ νὰ κάμνῃ ταξείδια εἴτε εἰς τὰ μεσημβρινὰ κλίματα π. χ. εἰς Αἴγυπτον, εἴτε εἰς τὰ βαρειότερα, Κωνσταντινὸν κτλ.

Ἄλλως τε καὶ ὕγιής ἂν ἦτο δὲν πιστεύω νὰ ἤρχετο εἰς τὴν ξενιτιὰ, διότι αὐτὴ εἶνε ἐκείνη, ἥτις εἶπεν εἰς τὸν κ. Παράσχον ὅτι ἡ Ξενιτιὰ εἶνε:

Μαχαίρι στὸ προσκέφαλο

Ὅχι δὲ στὸ προσκεφάλι

Μακρὸ σχοινὶ εἰς τὸ λαιμὸ

Παπούτσι στὸ ποδάρι.

Τὸ αὐτὸ ἔπαθον καὶ μὲ τὰς ἄλλας Μούσας· οὐδεμία παρυσιασθῆ. Καὶ τοῦτο ἴσως διότι, ἄλλαι μὲν θὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰ νοσοκομεῖα, ἄλλαι εἰς τὰ φρενοκομεῖα, καὶ ἄλλαι ἴσως τὴν στιγμὴν ταύτην θὰ προσκαλῶνται καὶ εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς Οἰκουμένης.

Ἄλλως τε δὲν ἀγαπῶσι καὶ πολὺ τοὺς πεζοὺς, ἀλλὰ τοῦ: ἐπὶ τοῦ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ· ἐγὼ ὅμως δὲν καβαλικεύω τέρατα, διότι τὰ φοβοῦμαι· ἡ ἵππος πρέπει νὰ εἴνε, καὶ τότε θὰ ἐπήγαينا εἰς τὸ Bois de Boulogne, ἡ πτηνὸν, καὶ τότε θὰ προετίμων νὰ τὸ φάγω.

Εἰς τοὺς κόρακας λοιπὸν αἱ Μοῦσαι!

Ἄντ' αὐτῶν εἰς ἁμαξᾶς μὲ δύο ἀπτέρους ἐζευγμένους Πηγάσους, ἐνίοτε δὲ οἱ δύο πόδες μου μὲ τὰ παπούτσια τῶν μοι ἀρκοῦσι νὰ μὲ ἐμπνεύσωσι ὅπως ἐπιχειρήσω νὰ γράψω, ὅ,τι σοὶ ὑπεσχέθην. Cocher! aux grands boulevards!

Τὸ ὥρολόγιον εἰς τὴν τσέπην μου ἐσήμαινε πενθίμως 1αν παρὰ 23 1)2 λ. μ. μ. ἡμέραν πέμπτην, ἥτοι παραμονὴν τῆς παρασκευῆς, ἄρα δύο ἡμέρας περίπου πρὸ τοῦ σαββάτου· ὁ καιρὸς ἦτο βροχερὸς τοσοῦτον, ὥστε μετ' ὀλίγον ἡ βροχὴ ἐπιπτεν εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ σημεῖα τοῦ ἐδάφους· ὁ οὐρανὸς κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν ἐκαλύπτετο ὑπὸ νεφῶν· ὁ ἥλιος δὲν ἐφαίνετο, ἀλλ' ἡ σελήνη διέχεε μελαγχολικῶς τὸ λαμπρόν της φῶς ὥσει θέλουσα νὰ φωτίσῃ· οἱ κεραυνοὶ ἐπιπτον παταγῶδως ὀπισθεν καὶ ἄνωθεν τῶν νεφῶν ἐπιφέροντες φοβεράν θραῦσιν.

Ἐν τούτοις ἡ ἁμαξά μου στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔρρεεν οὕτως εἰπεῖν διασχίζουσα τὰ κύματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἁμαξῶν, ἄλλων μὲν εὐρισκομένων ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ ἄλλων ἐντὸς διαφορῶν καταστημάτων πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πιπτούσης βροχῆς. Πανταχοῦ σιγὴ, ἀλλ' ὁ φοβερὸς κρότος τῶν Tramways, Omnibus, ἁμαξῶν καὶ ἀνθρώπων ἦτο τοσοῦτος, ὥστε δὲν ἤκουέ τις εἰμὴ θόρυβον.

Διὰ νὰ σοὶ παραστήσω ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς κινήσεως τῶν Παρισίων πρέπει νὰ σὲ ὑπενθυμίσω τὴν πολὺκλαυστον ἐκείνην ἡμέραν τοῦ ἔτους 1877, καθ' ἣν ἐμασκαρεύετο πομπῶδως διὰ κυβερνητικοῦ διατάγματος ὁ Κοραῆς ἐν Ἀθήναις ἢ μᾶλλον τὰ ὁσᾶ τοῦ Κοραῆ, διότι ὁ ἴδιος εἶχεν ἀποθάνει πρὸ πολλοῦ.

Ἐνθυμείσαι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἵππων, ἁμαξῶν καὶ ἄλλων σκευῶν συνοδευόντων τὴν ἐνοικιασθεῖσαν τροχήλατον οἰκίαν, ἐν ἣ ἦσαν ἐναποτεθειμένα τὰ ὁσᾶ τοῦ μάρτυρος Κοραῆ. Δὲν θὰ σὲ διαφεύγῃ τὴν μνήμην σου ἐπίσης ἡ κατεδάφισις οἰκιῶν τινῶν καὶ ἡ ἐκρίζωσις καὶ ἀποκοπὴ τῶν ἄλλοτε μὲν ἀειθαλῶν, νῦν δὲ ἀειξήρων δένδρων τῆς δενδροστοιχίας τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, κατὰ τὴν διάβασιν τῆς Κινεζικῆς ἐκείνης νεκρικῆς πομπῆς.

Ἐναυλοὶ θὰ εἶνε εἰς τὰ εὐαίσθητα ὠτὰ σου ὁ κρόταλος τῶν ὁσῶν τοῦ ἐνδόξου Χίου, ὡς καὶ οἱ χρεμετισμοὶ καὶ ὁ δοῦπος τῶν 16 δομινοφορούντων ἵππων τοῦ πυροβολικοῦ καὶ τὰ προστάγματα τοῦ ταγματάρχου Λεβίδη.

Ἐπίσης θὰ ἐνθυμείσαι τὸν ἡρώισμόν τῆς Φάλαγγος τοῦ Πανεπιστημίου, ἥτις ἐπλήρωσε κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν ἐνδοξὸν ἱστορίαν της μὲ μίαν ἐτι πλέον ἀθάνατον σελίδα γενναϊότητος, διότι περιεφρόνει τὰ πυρὰ καὶ τοὺς καπνοὺς τοὺς ἄνωθεν τῆς τροχηλάτου νεκροφόρου οἰκίας, καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς της συνώδευσεν αὐτήν.

«Όλα αυτά είναι κατατεθειμένα εις την αποθήκην τῆς μνήμης σου. . . Τώρα διὰ νὰ ἐννοήσῃς τὴν κίνησιν τῶν Παρισίων δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μετατρέψῃς τὰς μὲν χιλιάδας τῶν Ἀθηναίων εἰς ἀμάξας καὶ ἵππους, νὰ κάμῃς ἀφαίρεσιν τοῦ Κοραῆ, τὴν δὲ ἀμαξίαν του νὰ ὑποθέσῃς ὅτι εἶναι τὸ Πάνθεον τοῦ quartier Latin, νὰ φαντασθῇς ὡς μύρμηκας ἐδῶ τοὺς ἀνθρώπους μὴ πορευομένους πρὸς τὸ Κοιμητήριον ἢ μᾶλλον Νεκροταφεῖον, ἀλλὰ πρὸς ἐργασίαν τῶν ἢ καὶ πρὸς δολοφονίαν τοῦ χρόνου, νὰ πολλαπλασιάσῃς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ ὡς καὶ τὰς ἄλλας ὁδοὺς, δι' ὧν διήλθεν ὁ δασεῖνος Κοραῆς, ἐπὶ 1000, ὑστερον νὰ καταστρώσῃς αὐτὰς διὰ σιδηρῶν γραμμῶν πρὸς χρῆσιν τῶν Tramways, τὸ δὲ σπουδαιότερον πάντων νὰ φαντασθῇς ὅτι ἔχνος οὐδὲν δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ ὅτι οἱ ἀνθρωποὶ ἀναπνεύουν ἀέρα, πρᾶγμα, τὸ ὅποιον δυσκόλως θὰ τὸ φαντασθῇς, ἀλλὰ θὰ τὸ κατορθώσῃς, ἐὰν ἐντείνῃς πολὺ τὴν φαντασίαν σου, χωρὶς νὰ φοβηθῇς ὅτι θὰ σπάσῃ, ὡς ἡ χορδὴ κιθάρας, ὥστε νὰ φαντασθῇς ὅτι ὁ δῆμαρχος δὲν ὀνομάζεται ἐδῶ οὔτε Κυριακός, οὔτε Σοῦτσος, οἱ δὲ δημόται δὲν εἶνε φθισικοὶ, ἀλλὰ ἔχουν ἰσχυρὰ τὰ ἀναπνευστικὰ καὶ φωνητικὰ ὄργανα καὶ φωνάζουν δυνατὰ τόσο, ὥστε κινδυνεύει νὰ κωφαθῇ ὁ Δήμαρχος.

«Ἀπειροὶ λοιπὸν ἄλλωσοι ἀμαξῶν, omnibus, Tramways, Κάρων παμμεγίστων καὶ παμμόρφων, μυρμηκία ἀνθρώπων ἀρρένων, θηλέων καὶ οὐδετέρων, (*) ἐν διηνεκεὶ κινήσει εὐρίσκονται οὕτως ὥστε δύνασαι κάλλιστα τὸ πλῆθος αὐτὸ καὶ τὰς κινήσεις νὰ παραβάλλῃς μετὰ τὴν κίνησιν τοῦ Σύμπαντος. Ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον, νομίζω, εἰς τὴν παραβολήν, διότι ἀκόμη δυσκολώτερον θὰ φαντασθῇς τὴν κίνησιν τοῦ Σύμπαντος. «Ὡστε εἶνε καλλίτερον νὰ σὲ εἶπω τὸ δημῶδες ἀμῆλο νὰ ρίξῃς, δὲν θὰ πέσῃ κάτω». Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν μοι φαίνεται ὅτι παριστᾷ τὸ πρᾶγμα* διότι ὅχι ἕνεκα τοῦ πλῆθους ὡς φρονοῦν δὲν ἀπέφτει τὸ μῆλο κάτω, ἀλλὰ τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι κάποιος τρώγει τὸ μῆλο πρὶν ἢ πέσῃ κάτω.

Εὐρίσκεισαι ἐντὸς πεζοδρομίου, ἀντικείμενον δὲ τι ἔμπυχον ἢ ἄψυχον ἐφείλκυσε τὴν προσοχήν σου ἐκ τοῦ ἐτέρου πεζοδρομίου, θέλεις νὰ τὸ πλησιάσῃς, ἐπομένως νὰ διέλθῃς τὴν ὁδόν!

«Ὅποια τόλμη! σὲ θαυμάζω διὰ τὴν γενναιοτήτά σου, καὶ σὲ φθονῶ. «ὦ! διήλθες! Δι' ἐμὲ πλέον εἶσαι ἥρως.

Ἐὰν εἰς τοιαύτην περίστασιν ἐδίδοντο παράσημα, σὲ βεβαιῶ θὰ τὰ ἐθεώρουν ἔχοντα πολὺ μεγαλειτέραν ἀξίαν ἐκεῖνων, τὰ ὁποῖα δίδουσιν αἱ κυβερνήσεις καὶ οἱ βασιλεῖς εἴτε εἰς βουλευτὴν, ὅστις ἐπὶ ἔτη ὑπεστήριξεν αἰσχρὰν Κυβέρνησιν καταστρέψασαν τὸν τόπον, εἴτε εἰς πρωθυπουργὸν ληστεύσαντα ἀτίμως τὴν πατρίδα του, εἴτε εἰς Ναύαρχον, διότι προσέφερε γέφυρα εἰς ἓνα βασιλέα μετὰ τὴν νοστιμωτέραν μαγειρόνῃσαν ἢ μπιφτέκ, εἴτε εἰς βασιλέα, διότι εἶπεν εἰς ἄλλον βασιλέα «Καλημέρα σας», εἴτε τέλος εἰς υἱὸν, ἐγγονὸν ἢ ἀνεψιὸν ἐνὸς ἀγωνιστοῦ, ὅστις ἐνῶ ἐπολέμει καὶ ἀπέθνησκε, ἐκεῖνοι ἐπὶ ἐννέα μῆνας κατέτρωγον τὰ σπλάγχνα τῆς μητρὸς των, ἀντὶ ἐνδόξου πεδίου εὐρισκόμενοι εἰς ἐνδοξὸν κοιλότητα Κοιλίας.

Τέλος διήλθες σῶος εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον τοῦθ' ὅπερ ὀφείλεται ὅχι μόνον εἰς τὴν γενναιοτήτά σου καὶ εὐκαμψίαν σου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν τῶν ἀμαξῶν καὶ ἀμαξηλατῶν, οἵτινες, μὴ ὄντες ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων ἥρώων τῆς Τροίας, δὲν γνωρίζουσι τὴν ἀρματηλα-

σίαν ἐκείνην, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν καταπάτησιν τῶν ἀνθρώπων ἐν πολέμῳ ἢ ἐν εἰρήνῃ, καὶ τῆς ὁποίας ἐμπειρότατοι εἶναι οἱ ἐν Ἀθήναις ἀμαξηλάται καὶ καρηλάται.

Ἐάν ποτε ὁ θεὸς ἀποφασίσῃ νὰ καταστρέψῃ τὸ Σύμπαν, δὲν ἔχει εἰ μὴ νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του δύο ἀμαξηλάτας Ἀθηναίους, ὧν τὸν μὲν ἔνα νὰ θέσῃ εἰς τὴν λεγομένην Μεγάλῃν ἀμαξάν (ἢ ἄρκτον) τοῦ οὐρανοῦ, τὸν δὲ ἄλλον ἐπὶ τῆς Μικρᾶς, καὶ ὑστερον ἂς καθίσῃ, ὡς Νέρων, δὲν γνωρίζω πλέον ποῦ στηριζόμενος (αὐτὰ εἶναι μυστήρια), νὰ θεᾷται τὴν παγκόσμιον καὶ θεόρατον καταστροφὴν του.

Τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἐφείλκυσε τὴν προσοχήν σου εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον, καὶ τὸ ὅποιον ἐγένετο αἰτία τῆς τοσαύτης δόξης σου διὰ τὴν διάβασιν τῆς ὁδοῦ, ἦτο ἓνα κατάστημα ὠραῖον, μὲ μεγάλα κρυστάλλινα παράθυρα, ὅπσθεν τῶν ὁποίων διέκρινες μὲ ὄλην τὴν μυωπίαν σου ἀντικείμενά τινα ἐντὸς μαρμαρίνων χωρισμάτων δίκην βιβλιοθήκης.

— Ἀς εἰσέλθωμεν, μοὶ λέγεις, θὰ ἀγοράσω κάτι τι.

— Πεινᾷς; φίλε μου Β;

— «Ὅχι δά' ἀκόμη ἐνωρὶς εἶναι» ἂς εἰσέλθωμεν.

— Μά;

— Κυρία! δὲν μοὶ δεικνύετε παρακαλῶ ἓνα μενταλὶὸν τῶν 10—15 φρ.

— Κύριε! εἰς τὸ Charenton (*) πωλοῦν μενταλὶόν* ἐδῶ εἶναι Κρεοπωλεῖον.

— Τί λέγεις ἀδελφέ Β . . . ; δὲν μὲ τῶλεγες τοῦλάχιστον; δὲν βλέπεις τὰ κρέατα: ἢ μήπως τὰ ὑάλινα παράθυρα, τὰ μάρμαρα, ἡ Κυρία καὶ αἱ ὑπηρετρίαι, τὰ κρέατα μετὰ τῶν ψευδοχρῶσεων καλυμμάτων σὲ ἔκαμον νὰ νομίσης ὅτι εἶνε ἀδαμαντοπωλεῖον;

— Ναὶ ἀδελφέ* ποῦ νὰ ὑποθέσω ὅτι τόσο ὠραῖον κατάστημα, ἀπαστρέπτον, καθαρώτατον εἶνε Κρεοπωλεῖον! Φανταζόμενος μάλιστα τὰ Κρεοπωλεῖα Ἀθηναίων, ἡ μὲν θέα τῶν ὁποίων διεγείρει τὰ ἀγριώτερα αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κραταιοὶ τὴν γνώμην ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶνε τὸ αἰμοδορώτερον θηρίον τῶν ἐπὶ γῆς ζώων, ἡ δὲ ἐπίσκεψις γίνεται αἰτία τοσούτων δακρύων καθ' ἑκάστην πρωΐαν τοῦ συζύγου ἀποχωριζομένου τὴν σύζυγον ἔως διὰ παντός, διότι μεταβαίνει εἰς τὴν Ἀγορὰν τῶν κρεάτων, διότι ἔως πέσῃ γενναίως μαχόμενος ὑπὸ τὴν μάχαιραν ἀγρίου τινὸς κλωστομύστακος Κρεοπώλου, μάρτυς ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν οἰκίαν του. Δάκρυα, λυγμοὶ ἐπανεληγμένοι, ἀσπασμοί, συγκινήσεις, σπαραξικάρδιοι τέλος σκηναὶ συζυγικαὶ ἐκάστην πρωΐαν συμβαδίζουν, ἀξίαι νὰ ἐμπνεύσωσι πολλοὺς ἐν ἀεργίᾳ δραματικούς ποιητὰς, εἰς κεσάτια ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐρισκόμενους.

— Ἐχεις δίκαιον, φίλτατε Β . . ἄφησέ με τώρα ἐγὼ νὰ κάμω τὴν ἀντίθεσιν* ἐδῶ τί σὲ περιμένει εἰς τὰ κρεοπωλεῖα; Κόρη παχουλὴ καὶ κόκκινη καὶ ὠραία, ὡς τὰ βωδινὰ κρέατα, μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὴν πειθὴν εἰς τὴν γλῶσσαν* πολλάκις σοῦ γεννᾶται ἡ ἐπιθυμία νὰ κάμῃς λάθος, ὥστε ἀντὶ νὰ θέσῃς τὸ κρέας εἰς τὸ κοφίνι σου; νὰ θέσῃς τὴν κόρην καὶ νὰ τὴν φάγῃς ὑστερον, ἀφοῦ μάλιστα τρώγονται ἐδῶ τὰ κρέατα ὠμά. Εἰς δὲ τὴν οἰκίαν σου τί συμβαίνει; ἡ σύζυγός σου, ἐὰν εἶσαι νομίμως νυμφευμένος, ζηλεύει καὶ σὲ παρακαλεῖ νὰ μὴ φάτῃ σήμερον κρέας, καὶ κατορθώνει ἐνίοτε νὰ σὲ ἐπιβάλῃ τὴν τεσσαρακοστήν.

(*) Εἶναι ἡ Κέρκυρα τῶν Παρισίων.